

De tuin met sprekende bloemen.

Twee vriendinnetjes kregen een rieten mandje mee, om eitjes te kopen. "Als je wat centjes over hebt, mag je iets kopen voor je haar" beloofden de moeders. "Ik kan een haarlint, strik of een echte bloem kopen" verklaarde de oudste. "Ik wil ook een bloem" meende de jongste. Maar dra, zagen de meisjes, dat hun centjes ontoereikend waren. Plots riep de belleman "De volgende week, wordt iedereen uitgenodigd voor een wedstrijd!" De meisjes dachten, dat dit geld zou kosten en wilden het liever vergeten. Ze keerden naar huis terug. Ze gingen voorbij mooie huizen, met een klein tuintje ervoor en zuchtten "Zelfs een bloem uit de tuin hebben we niet", slechts groentjes. Ze sloegen een zijstraat in waar geen huizen stonden. Opeens lazen ze een bordje "Tuin met sprekende bloemen, verboden ingang!" De meisjes waren sprakeloos en hielden de adem in, om de bloemen niet te storen. "Omdat jullie zoveel van bloemen houden, mogen jullie een wens doen" klonk het zacht. "We willen zo graag een echte bloem in het haar" antwoordden ze blij verrast. "Kom hier terug op de dag, dat de wedstrijd begint. De meisjes vertelden alles aan hun moeke en deze naaide van hun eigen trouwjurk een heel mooi kleedje. De dag van de wedstrijd was aangebroken en de meisjes hadden vol verwachting post gevat aan de wonderbare tuin. Plots droegen ze een kroontje met prachtige witte roosjes op het hoofd. Hun kleedje was afgeboord met blauwe vergeetmijnietjes. Rond de hals sierden viooltjes in verschillende kleuren. Daarbij roken ze een aangenaam parfum. "Hoe kan ik jullie danken?" verklaarden de meisjes enthousiast! Daar reed plots een koets voorbij en twee flinke jongens vroegen "Gaan jullie mee naar de stad, voor de wedstrijd?" "O ja, graag" antwoordden ze gelukkig. In de stad aangekomen zagen ze, hoe elk meisje en jongen slechts binnen kon aan de stadspoort, wanneer men een bloem bij zich had. Dat was de voorwaarde. De meisjes mochten binnen gaan. De jongens niet en ook de koets was verdwenen. Toen riep de belleman "Twee koppeltjes, die het best uitgedost zijn, worden uitgehuwd door de burgerwader en krijgen in deze stad, een eigen huisje met een tuintje ervoor." De raadgevers keken wie in aanmerking kon komen. De twee meisjes wachtten tot het einde. Iedereen was zo goed gekleed en met bloemen in de hand. De raadslieden met de burgerwader vonden het bijna onmogelijk om tot een keuze over te gaan. Maar toen zij als de laatsten verschenen, verspreidden zich een wonderbare geur over de meisjes die met de prachtigste bloemen getooid waren, samen met de roosjes, vergeetmijnietjes en viooltjes. Opeens stond er een triomfboog boven hun. Onder luid applaus hadden ze de weddenschap gewonnen. Maar! Waar waren de jongens om met de meisjes te huwen? Toen keerden de meisjes zich om... maar daar verschenen de jongens met de koets, die hun gebracht hadden!... Het was liefde op het eerste gezicht en het huwelijk werd bijna voltrokken. "Waar zijn de ouders" wilde de burgerwader weten, ook... toen keerden de meisjes zich terug om, maar daar verscheen een

De tuin met sprekende bloemen.

---

tweede koets met alle genodigden. Het werd een dubbel huwelijk. Toen wilden de koppeltjes op huwelijksreis gaan. "Naar de tuin met de sprekende bloemen" klonk het smekend. Toen ze er aankwamen stond er alleen nog het bordje, maar alle bloemen waren verdwenen. Zo werd de betovering gebroken. Eens waren er veel ongehoorzame mensen betoverd in bloemen, maar door de gehoorzaamheid van de twee meisjes, die stipt het bordje gelezen hadden en heel stil waren, om de bloemen niet te storen, was de ban niet meer van kracht.